

HUMOR (2) *sb m*

o jasne.

pl N humory (1). ◊ *G* humorów (1).

Sł stp brak, Cn w innym znaczeniu, Linde XVIII w.; poza tym XVII – XVIII w. w innym znaczeniu.

Płyny organiczne w ciele ludzkim [zawsze w pl] [humor – wilgotność BartBydg 70b, Calep; – mokość, wilgotność Mącz 159c; mokość, wilgotność, abo wodnistość w ciele ludzkim biała, jedna ze czterech przednich – humor Cn] (2) : gdyż v ftárégo [człowieka] nietylko fkóra y kość/ zrosleyfza/ ále y humory/ y głowá żimnieyfza Oczko 16; co w nich [ludziach] czyni wodá żołądek fsąc/ czáfem téż/ do niego [...] wiele humorów fłonych á przykrych przywodząc [...] co ná tym należy/ ábyfmy go opátruiąc/ ták pomiárkowáli/ iákoby óné wilgotności [...] wypurgowáli Oczko 32v.

BZ